

РЕШЕНИЕ

№ 6297

гр. София, 16.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в публично заседание на 28.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **11897** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба от М. Н. К., чрез адв. И. И., против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GRAM-1598017 от 11.10.2025 г., издадена от командир отделение към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП му е наложена ПАМ "временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца". В жалбата се сочи, че оспорената заповед е незаконосъобразна, като издадена при допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон и при неспазване на установената форма по смисъла на чл. 59 от АПК. Не се излагат се подробни съображения.

Ответникът по жалбата - командир отделение към Столична дирекция на вътрешните работи, Районно управление 02, изразява писмено становище, чрез гл. юрк. Д. И., за недопустимост на жалбата, а в условията на евентуалност излага доводи за неоснователност на жалбата. Иска от съда да остави без уважение жалбата като неоснователна и претендира присъждане на разноски. Софийска градска прокуратура, редовно уведомена на основание чл. 16 от АПК, не изпраща представител и не изразява становище

Административен съд – София-град, като прецени събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На М. Н. К. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия GA, № 3640262 от 11.10.2025 г. за това, че на 11.10.2025 г. в 22:05 часа в [населено място], [улица]

посока на движение от [улица]към [улица] управлява лек автомобил "БМВ" 320Д с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Фортуна Ауто Стил“ ЕООД, като при проверка и след проведен инструктаж за работа с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 и техническо средство Драгтест 5000, водачът категорично е отказал да бъде тестван, с което и да е от тях. Издаден е талон за медицинско изследване № 264126. Като нарушена е посочена разпоредбата на чл. 174, ал. 3, предл. 1 ЗДвП. Нарушителят е подписал акта, както и талона за медицинско изследване без възражения.

Във връзка със съставения АУАН е издадена оспорената ЗППАМ № GRAM-1598017 от 11.10.2025 г, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП "временно отнемане на свидетелството му за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца".

Видно от талона за изследване, същият е връчен на 11.10.2025 г. в 23:15 часа. В него изрично е отбелязано, че жалбоподателят отказва да бъде тестван с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 и техническо средство Драгтест 5000, което е удостоверено с подписите на полицейския служител и на водача. Според представената и приета по делото Справка УРИ: 4332р-73245 от 17.10.2025 г. на нарушителя е издаден талон, като същият е отказал да даде кръвна проба.

Въз основа на изложеното от фактическа страна, от правна страна настоящият съдебен състав намира следното:

Жалбата е допустима. Подадена е от надлежна страна, в законоустановения срок и срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед на ръководителите на службите за контрол или на оправомощени от тях лица. С оглед цитираните приложения по делото Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед 513-4576/01.06.2022 г. на директора на СДВР, Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. на директор на СДВР и Удостоверение рег. № 513-3358/09.01.2026 г. на началник на 03 сектор „Човешки ресурси“ към СДВР, съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в условията на законова делегация.

Неоснователно е твърдението в жалбата, че процесната заповед е издадена в нарушение на чл. 59 от АПК.

Оспорената заповед е издадена в законоустановената форма и има реквизитите, изискуеми по чл. 172 ЗДвП във вр. с чл. 59, ал. 2 АПК. Същата е мотивирана в достатъчна степен, която да позволи на съда да извърши преценка за нейната законосъобразност и да даде възможност на адресата да разбере фактическите и правни основания за издаването Административното нарушение, което е основание за прилагане на ПАМ, е описано ясно и точно, като са посочени всички фактически признаци, включително време, място и начин на извършване. Разпоредителната част също е ясно, точно и конкретно формулирана.

При издаване на заповедта не са били нарушени административнопроизводствените правила. Производството по издаване на заповед за налагане на принудителна административна мярка стартира след установяване на нарушение по реда на ЗДвП. Принудителните административни мерки, по смисъла на чл. 22 от ЗАНН, не са санкция за установени административни нарушения, а имат за цел да предотвратят или преустановят извършването на такива нарушения или да предотвратят или отстранят вредните последици от тях. Съгласно нормата на чл. 171 от ЗДвП принудителни административни мерки се прилагат за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, т.е. ПАМ се налага с оглед недопускане на бъдещи нарушения, като установеното нарушение, във връзка с

което се издава заповедта за ПАМ всъщност създава единствено презумпцията, че е възможно водачът отново да извърши нарушение, след като вече е установено, че е извършил такова. С оглед на това за налагането на ПАМ е необходимо да са налице доказателства за наличие на всички елементи от фактическия състав на разпоредбата, уреждаща правомощието да бъде наложена ПАМ, като такова доказателство не е само съставения АУАН (когато има съставен такъв), а всички допустими от АПК доказателствени средства.

В случая след извършена проверка на жалбоподателя, като водач на МПС, е съставен АУАН серия ГА, № 3640262 от 11.10.2025 г. за установено нарушение по чл. 174, ал. 3, предл. 1 ЗДвП. В тази връзка е издадена и процесната ЗППАМ, за това че водачът е отказал да бъде тестван както за алкохол, така и за употребата на наркотични вещества или техните аналози, поради което е приложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП - временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач, който при управление на МПС откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химическо токсикологично лабораторно изследване, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. Посочено е, че е отнето СУМПС[ЕИК]. Предвид изложеното неоснователни се явяват твърденията в жалбата за съществено нарушение на административнопроизводствени правила.

Неоснователно е и твърдението, че при постановяване на оспорената ЗППАМ административният орган е нарушил материалния закон.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. "б", предл. трето от ЗДвП принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на МПС" се прилага на водач, който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Видно от цитираната разпоредба, отказът на водача да му бъде извършена проверка за употреба на алкохол, както и на наркотични вещества или техни аналози е основание за прилагане на процесната ПАМ. Отказът на водача да му бъде извършена проверка с тест за алкохол и/или употреба на наркотични вещества е самостоятелно нарушение, за което може да бъде съставен АУАН.

От събраните по делото доказателства безспорно се доказва, че в настоящия случай е налице хипотезата на цитираната по-горе разпоредба - чл. 171, т. 1, б. "б", предл. трето от ЗДвП, а именно жалбоподателят М. Н. К., в качеството му на водач на МПС и след извършена проверка от полицейски служител, е отказал да му бъде направен тест както за алкохол, така и за употребата на наркотични вещества или техни аналози. Съставен му е АУАН, който нарушителят е подписал без възражение, след което е издадена оспорената ЗППАМ и Талон за изследване № 264126. Няма данни и не се твърди нарушителят да е дал кръвна проба във ВМА в указаните 45 минути. Следва да се посочи, че при наличието на отказ за тестване с техническо средство за употреба на наркотични вещества и техните аналози, в условията на обвързана компетентност, административният орган е длъжен да наложи ПАМ "временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водача до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца". Този вид ПАМ се прилага под прекратително условие – до решаване на въпроса за отговорността на водача, но не повече от 18 месеца. Сроктът е ясно установен в ЗДвП и административният орган не разполага с правомощие да го определи с друга продължителност. При издаване на оспорената ЗППАМ е спазена и целта на закона – наложена е ПАМ, с която да се преустанови евентуално противоправно поведение на водача и да се осуети възможността за извършване на други подобни нарушения.

С оглед изложеното процесната ЗППАМ № ГРАМ-1598017 от 11.10.2025 г., издадена от командир отделение към СДВР, се явява законосъобразна по всички критерии на чл. 146 от АПК, поради което жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

При този изход на делото, на ответника се следва присъждането на своевременно заявените разноски за юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя на основание чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в размер на 102,26 евро, равностойността на 200 лева. Разноските следва да се присъдят в полза на СДВР – юридическото лице, в чиято структура е административният орган издал оспорения административен акт.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК Административен съд – София-град, Трето отделение, 20-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Н. К., подадена чрез адв. И. И., против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ГРАМ-1598017 от 11.10.2025 г., издадена от командир отделение към Столична дирекция на вътрешните работи, Районно управление 02, с която на основание чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП му е наложена ПАМ "временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца".

ОСЪЖДА М. Н. К. от [населено място], ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 102,26 (сто и две евро и двадесет и шест евроцента), равностойността на 200 (двеста) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: